

Fotograma del film «Hèctor». Al cinema també ha d'entrar la normalització

d'1.500.000 pessetes per al doblatge de llargmetratges, 300.000 per a curts-metratges i 75.000 per a fils pedagògics. La tercera ordre preveu deu ajudes de 400.000 pessetes a produccions discogràfiques en valencià, i dues de 250.000 per a obres de temàtica infantil. Finalment, l'altra ordre estableix quatre ajudes de dos milions de pessetes per a altres tantes produccions teatrals en valencià, i quatre d'un milió per a obres destinades a infants.

Amb aquestes ordres,

explicitament redactades per a manifestacions culturals en valencià, Ciscar posa un poc en pràctica allò de la «discriminació positiva» i ofereix a aquest poble un regal d'aniversari que no esperava, però que es mereixia i que ja era urgent. També fa cas, així, a la branca que tenia més desatesa: la cultura. Es tracta només d'unes iniciatives puntuals. Ara cal una política coherent i ferma d'infraestructura i vertebració cultural i de normalització lingüística. ¡Hi ha tant per fer!

La bruixa vermella a l'Studio

Vestida de vermell, com si representés amb llargs serrells en mànigues i cames els vells sioux dels que ha agafat el nom, la britànica Siouxsie s'apodera de l'Studio-54 la nit de dimarts passat. La premsa, que la va veure ja el dia anterior, quan la noia es preparava per a intervenir en la TV 3, dubtava en l'ús dels qualificatius (la majoria de crítics i comentaristes són homes, clar): «personalment plana», «post-punk», «imatge de sedes negres, d'ulls profunds i respostes poc concretes»... dir res de dolent, els homes no podien: la Siouxsie és, com podria dir Balzac, una «dona de trenta anys» que, fa més de vuit, aparegué en el panorama musical britànic amb una banda en què l'acompanyava no menys que Sid Vicious, després Sex Pistol per excel·lència i, com a tal, antimúsic i paradigma de la intensa revolució

Mercè IBARZ

ció del *punk* primigeni.

A la conferència de premsa i a la TV-3 Siouxsie va callar molt i va procurant dir allò que vol deixar clar: el *punk* és mort i la seva música actual «no és pot introduir dins un estil característic o etiquetable». Ara l'acompanyaven tres homes, els Banshees; el nom prové de la tradició irlandesa i és «un nom ocult que anuncia la mort». Són Banshees el bateria Budgie, el guitarra John McGeoch i el baix Steve Severin. Quan arribà finalment el moment de començar el concert, la dona —d'aspecte feli— aparegué no pas de negre sinó de vermell, executant danses espasmòdiques i rituals enmig d'un núvol de fum i llums blaves. Els homes, de negre, toquen immòbils. La veu de la Siouxsie és, això sí, bronca seda negra.

L'Studio era ple fins al capdamunt. La progressi-

va reconversió d'aquest espai del Paral·lel de discoteca a sala de concerts de música puntera ha donat un nou al·licient a la barreja humana que sempre ha configurat aquesta gran artèria urbana. Conforta comprovar que hi ha lloc per a tothom, a Barcelona, si el lloc és gran, també per a la gent de robes fosques i cabells desuniformats.

Al cap i a la fi aquest és el personal —però no pas l'únic, naturalment— que millor pot aprofitar l'estrambòtica arquitectura interna de l'Studio: una gran sala i tres pisos, la complexitat espacial dels quals augmenta a mida que puja l'escala; el pis superior, il·luminat només d'una banda, és tota una prova per a mantenir dreta la torxa i no caure pels grons que donen accés a les grades: la millor manera de ser-hi és prendre-s'ho com si fossis a la parada del bus.

Si s'aconseguia, aquell era el millor lloc per a gaudir de l'atmosfera siouxsiana: si la cronista fos en Josep Pla (!?), que opina que la principal característica del Mediterrani és la fredor, hauria de dir que aquests boirosos britànics (entre ells, un escocés) saben molt bé quina part del continent els interessa més. Tampoc us ho asseguraria, però.

En tot cas, la compacta i uniforme sonoritat de la música de la banda, en la qual no manquen components provinents del folklore, és una de les més ideals per a anar a concert: no cal preocupar-se d'acostar-se molt prop perquè, si bé la primera peça pot impressionar els sentints, l'escenografia i la brillant luminotècnia són constants, i la relació dels músics i la cantant amb el públic, sensorial, en el sentit més mental. Ningú no diu ni ase ni bèstia, els aplaudiments no s'agraeixen i depén de l'última lluna si hi ha, o no, bis. N'hi va haver.